

Data: Gruodžio 1d.

Mokinio(ės) vardas ir pavardė: _____

Tėvelių parašas: _____

Namų darbai:

Rašymas:

1. Atlikti 50 psl. „Lietuvių kalbos pratimai“.
2. Atlikti prisegtą užduotį „Penktoji linksniuotė“.

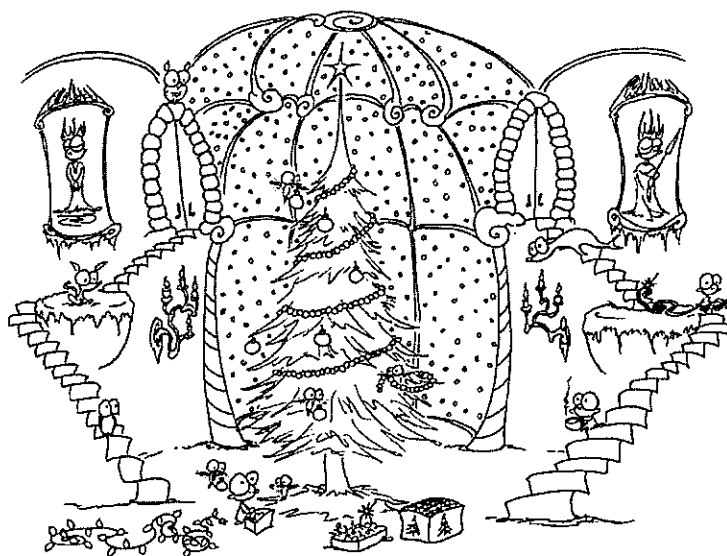
Skaitymas:

1. Perskaityti Vytautės Žilinskaitės, „Riedučių skrydis“ (aptarsime kūrinį klasėje).

Namų darbų užduotis rasite: www.maironis.org

Iškilius klausimams prašome susisiekti su:

Mokytoja Miglė Skindaraite: mskindaraite@maironis.org arba 630-935-7590

Penktoji linksniuotė

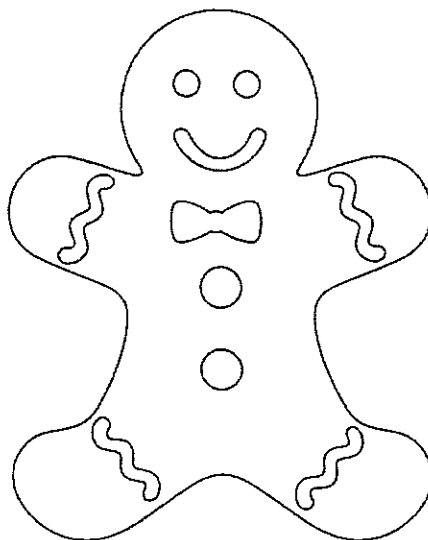
- Išlinksniuok:

kas?	(vns.) šuo, sesuo	(dgs.) šunys, seserys
ko?		
kam?		
ką?		
(su) kuo?		
kur?		

- Sugalvok ir parašyk savo sakinių su šiais žodžiais:

(su) šuniu, dukterį, vandenyje, seseriai.

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____

Riedučių skrydis

Iš kur jis atsirado – tas berniukštis su riedučiais? Nuo ryto iki vakaro duodasi asfaltuotais takais šalia aerodromo. Matyt, tie patogūs takai čia ir atviliojo. Vietiniai gyventojai jo nepažįsta.

– Kas jis per vienas? – pašnairuoja.

– Iš Brolių gatvės, – aiškina ponja Aurelija, viską apie visus žinanti. – Eidis vardu, viena ranka pritraukta poliomielioto. Motina girtuoklė, o tėvas... – Ponja Aurelija paplasnoja abiem delnais.

– Eitų laikraščius pardavinėti. Ar automobilių stiklą valyti, – burba gyventojai, – Maža, kad lėktuvai ausis išūžia, tai dar šitas su savo...

Atrodo, Eidis nė mokyklos nelanko, nes kada gi? Ant ratukų priešpiei, ant ratukų popiet. Čia pritūpdamas, čia išsitiesdamas sklencžia kaip šikšnosparnis. Ims ir pašokęs ore apsisuks, jau skries atbulom, bet vėl apsisuks ir zigzagnos kaip slidininkas tarp lazdelių. Jau jau užlėks ant praėvio, bet paskutinį akimirksnį išsilenks ir nurūks, palydėtas aiktelėjimo arba kėiksmo... Sykį pikta ranka nusviedė jam skersai kelio šakalį. Riedučiai užkliuvo, ir berniukas išsitiesė kryžiumi ant asfalto. Atsikėlęs nusišluostė kruvinus delnus į kelnes ir vėl leidosi į nepabaigiamas keliones.

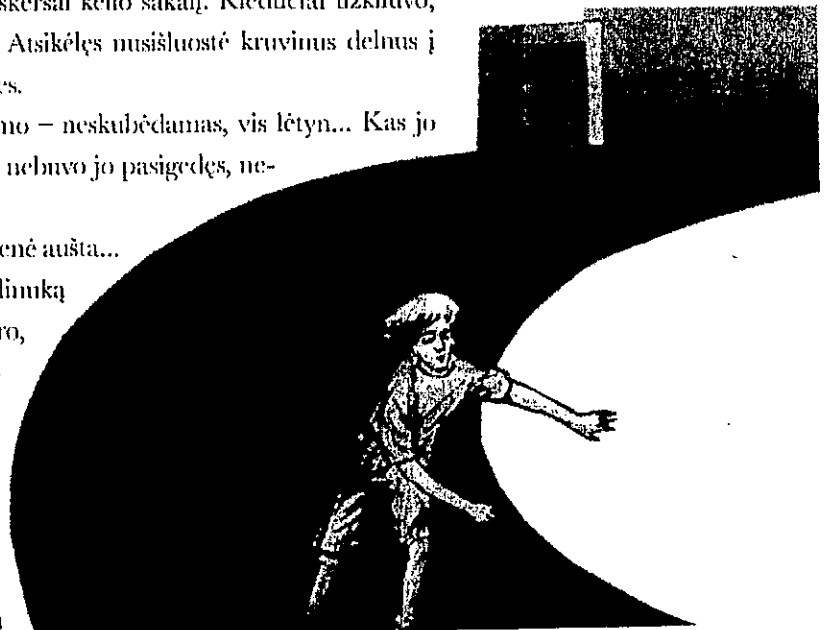
Artėjant vakarui, jis paraukdavo namo – neskubėdamas, vis lėtin... Kas jo taip nelaukė Brolių gatvėje? Juk dar niekas nebuvo jo pasigedęs, neatėjęs ieškoti, neraginęs:

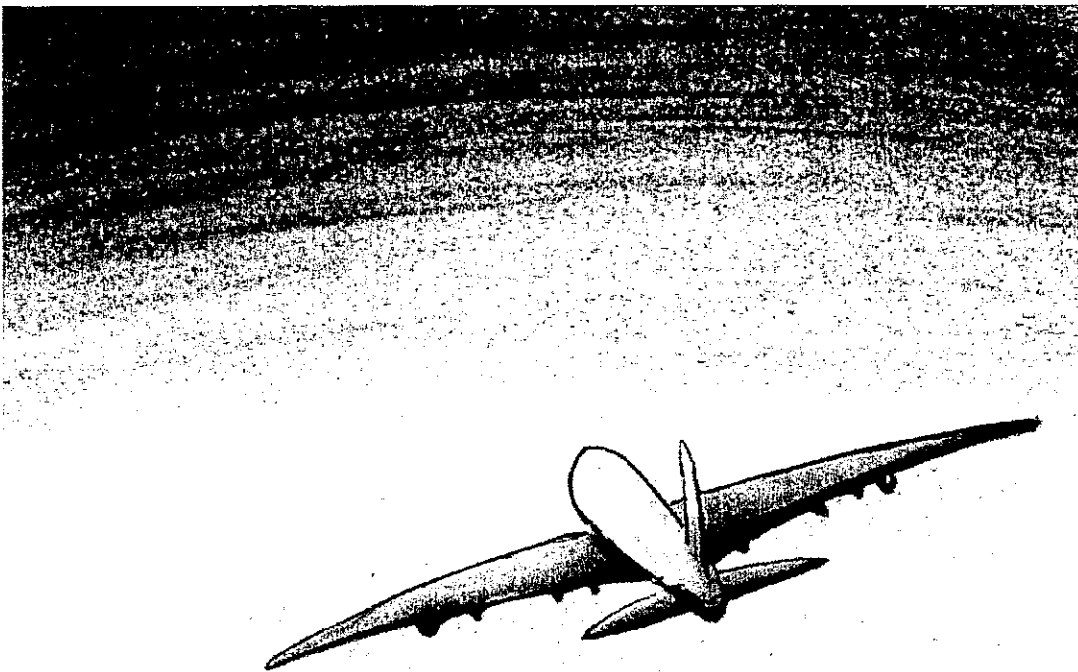
– Eidi, namo!.. Mama barasi... Vakarienė aušta...

Niekas nematė jo valgant ar bent ledinuką čiulpiant. Liesas ir lengvutis it pripūstas oro, atrodo, ir mito oru. Išblukusių akių žvilgsnis bėgo nuo žmonių, niro į tolimas, kažko ieškodamas ir nesurasdamas...

Bet vieną sykį...

Tada jis kaip paprastai raitė aikštelėje sukinius, ir pasižiūrėti sustojo mergaitė. Laikė delne ilgą šokoladėlį ir lyg pakerėta

spoksojo į ratukų siautimą. Net nusibraukdavo nuo kaktos geltonus karčiukus, kad netrukdytų žiūrėti. Kai Eidis stabtelėjo, pribėgo prie jo, perlaužė šokoladėlį pusiau ir ištiesė:

– Imk, gerai?

Eidžio šnervės išsipūtė nuo gardaus kvapo. Jau buvo beimaš sveiką ranka, bet pažiūrėjo į pilkas mergaitės akis ir išdidžiai papurtė galvą:

– Neimu!

Mergaitė tirštai paraudo, o jis nuskuodė kaip laukinis elnias. Pilkaakė daugiau nepasirodė. Todėl nesužinojo, kaip dažnai berniukas po to sukiojosi aikštelėje ir vis dairėsi, lūkuriavo...

Bet buvo dar vienas dalykas, dėl kurio berniukas sukiojosi šalia oro uosto. Lėktuvai! Ypač pakylantys. Ryte rijo juos akimis, visas įsitempęs it styga. Ratams atsiplėšiant nuo žemės, pats pasistiebdavo, rodos, jau jau pakils...

Sykį aerodromo aptvare sužiojėjo skylė. Kas galėjo pradaužti blokų sandūrą? Eidis nustebęs tyrinėjo skylę, sukdamas pusračius šalimais, kol sustojo. Ir nė pats nepajuto įlindęs į uždraustą zoną. O asfalto bekraštybė!.. Tačiau važinėti nesiryžo, lūkuriavo. Tik toluoje sužė ir išniro lėktuvo snapas. Artėja, sukasi į šoną, pavažiuoja ir sustoja. Užia kriokia vis garsiau, nekantriau, tarsi kažko laukdamas ir ragindamas. Ir Eidis nebeišveria: pasileidžia jo link kiek įkabindamas. Jam priartėjus prie uodegos, lėktuvas, tarsi to laukęs, pasineša važiuoū. Greitai, greičiau, visu greičiu – o įkandin neatsilikdami riedučiai. Milžinas ir nykštukas – vienas paskui kitą – kurtinančiame ūžesyje, lyg lenktynių eitų. Šit jau lėktuvo ratai plėšiasi nuo žemės, plėšiasi ir riedučiai. Galinga oro srovė, o gal nežinoma jėga pasičiumpa ir neša kelia berniuką aukštyn, aukštyn, prie bekraštės dangaus krūtinės...

Nuo oro uosto stoties skuba uniformuotas tarnautojas. Kažką šaukia, mosuoja lazdele. Atbėgęs ton vieton, kur pakilta lėktuvo, atidžiai dairosi. Aplinkui tuščia. Bet ne. Kažkas toličiau kūpso, vos jžiūrimas. Tarnautojas prieina arčiau: nukritęs riedučių ratelis... Pakelia, apžiūri: visai nudilęs. Ir viskas. Nieko daugiau.

Lėktuvas jau tolokai. Už jo – taškelis.

Uniformuotas žmogus patraukia pečiais, nusviedžia ratelį tvoros pusėn ir sugrįžta atgal...

Poliomielitas – ūminė virusinė liga.